

MẢNH Vụn CUỘC ĐỜI

(2018)

~ Giuse Nguyễn Đình Nghi, SB 67 ~

- 2018 -

MẢNH Vụn CUỘC ĐỜI 2018

ĐỌC TRUYỆN LÉN TRONG Tiểu Chủng Viện

Hồi hôm nài nhĩ ngợi chuyện tình Lan và Điệp, một mối tình "Romeo et Juliette"

Nếu thêm gia vị đầy đủ chuyện tình của anh Điệp sẽ được liệt vào Thiên Tình Sử... một mối tình trớ trêu nhưng khó quên làm Nghi còm chột nhớ...

Mối tình của "Hồn Bướm Mơ Tiên" là chàng thư sinh Ngọc (nếu trí nhớ em còn tốt) và chú tiểu Lan của nhà văn Khái Hưng mà hồi xưa trong Tiểu Chủng Viện Nghi còm đọc Hồn Bướm Mơ Tiên bằng cách chép ra để qua mặt các cha giáo, nhất là cô Lành, có cuốn Petit Larousse để bên thì các cô nào biết mình đọc truyện tiếng Việt như truyện của Duyên Anh nào "Điệp Ru Nước Mắt", "Sa Mạc Tuổi Trẻ" hay "Chương còm, Bồn Lừa..."

Nhắc đến Hồn Bướm Mơ Tiên Nghi còm lại nhớ đến cha Alexis Nguyễn Thạch Ngọc khi các nữ tu Cây Vông chọc cha "Con trai mà đặt tên Ngọc?", cha trả lời "Ngọc trai mới quý" và em gái của cha tên Lan, nữ tu dòng Kín Nhatrang, một gia đình đi tu có truyền thống ông cố là thầy giảng giúp xứ Cây Vông, em cha Ngọc có anh Hoàn hình như cũng ta-ru và anh Thành (SB 64) hiện nay là đan sĩ Xi Tô).

Dù sao em Nghi còm cũng cảm ơn câu chuyện tình của anh Điệp suýt chút nữa thì "Ta đến để kêu gọi người tội lỗi." làm Nghi còm nhớ đến một kỉ niệm ở TCV ĐỌC TRUYỆN LÉN

(12/2/2018)

ĐÌNH DẬU MẬU TUẤT

Nhân dịp gà đi chó đến Nghi còm kể chuyện ngày xưa:

Khoảng năm 1990 vùng quê Nghi còm có phong trào trồng bắp sù (bắp cải) vào dịp Tết vì thời tiết thích hợp...

Hồi đó nhà cửa lỏng lẻo, đất vườn rào giậu lúa thừa mặc sức chó gà đá banh bươi phá bắt sâu mà Nghi còm gọi đàn gà là đội "bảo vệ thực vật". Con chó ăn bả chuột ngoài đồng về nhà mưa, cả đàn gà ăn lại của chó chết ráo báo hại Nghi còm đem chôn ba thúng gà. Con chó không chết Nghi còm đem cho người ta làm thịt vì cái tội ngu.

Nói về chuyện gà, có anh nói cà lăm ai mà không uống được rượu thì anh ta cà cà: "chích chích,, kinh ... kinh đai" là đồ gà chết (chicken died)! Thế mà anh ta ca bản "sơn trắng đầu ông ngoại" (Sương Trắng Vùng Quê Ngoại) chẳng cà lăm chữ nào!

Lại cũng gà Đình Dậu nhớ đến con gà của ông thánh Phêrô đêm nào Nghi còm nằm nghe nó gáy thì yên tâm chứ nó ngủ quên chưa gáy cứ nghĩ thằng ăn trộm chồm rồi. Lưới rào B40 ăn trộm cắt tan không biết bao nhiêu lần.

Nghi còm gấn báo động ngủ cũng chẳng yên vì ngoài ăn trộm ra chó mèo ... vẹt chạy qua cái báo động cũng hú !

Bất tiện ! Thôi thì bán ráo chẳng còn con gà nào Nghi còm yên tâm khỏi lo "hát năm anh một" (H5N1), chẳng sợ động phong ngứa ghẻ... Anh em còn nhớ con gà nhà thờ chính tòa Đalat hồi mới lên nhờ nó mà anh em khỏi đi lạc như con gà của thánh cả Phê rô quay về với Chúa...

Người ta nói "chó đến nhà thì sang" mà Nghi còm chẳng thấy sang đâu cả vì mất bầy gà. Năm nay không biết có làm "chó đá giữ đền" được không chứ hồi mới "giải phóng" anh em ta-ru (tu ra) Cây Vông rử nhau nhậu thịt cây gọi là "đi tìm chân lý" đến độ hết chó bắt mèo nhậu thế... Một chiều Chúa Nhật mới "giải phóng" người đại đã dành chó cũng đại lây chạy đến nhà Nghi còm nằm gốc xoài. Nghi còm lấy cuộc đập đầu nó như tụi Pôn Pốt rồi đem cho ông hàng xóm làm thịt, ông ta nói "người không ăn thịt chó mới đại chứ chó nào đại". Thật vậy ông không đại mà còn sống thọ trên chín chục tuổi mặc dù ông ta không giàu có gì cho lắm...

Cho đến bây giờ nghi còm dốt toán vẫn chưa giải được :

"vừa gà vừa chó

"bó lại cho tròn

"đếm đủ trăm chân

"hỏi gà mấy con

"chó mấy con..."

**Câu mong sao chó gà sống mãi trong nhà chúng ta để anh em đến nhà
"không gà thì chó".**

11/2/2018

KHÓ ĐỠ

Sẵn dịp Táo châu Trời, ông ta vội ngoáy vài chữ ké Táo Quân tâu Ngọc Hoàng chuyện quê ông ta. Định gát bút khoanh tay thả đầu óc cho khô ráo nhưng thấy chuyện khó coi sáng nay đi tập thể dục trên bờ kè sông Cái nhớ cái chuyện "khó đỡ" của ông họ Phan tên Rang thấy chuyện của mình cũng rất khó đỡ bèn méc Ngọc Hoàng...

- Bẩm Ngọc Hoàng, có tích mới dịch ra tuồng, chuyện là vậy: Ngày xưa quê thần có núi Hòn Ngang thiêng liêng hùng vĩ, khí hổ sống chung vui vẻ, người quá cố nhất là các bậc công thần như cha già Khương, cha Mười, cha Huệ, cha Hứa... và ông bà tổ tiên yên nghỉ nào ngờ Mỏ đá nổ mìn ầm ầm người chết khó đỡ! Thần ra sau nhà nhìn lên chỗ ông bà ở độ cây số đường chim bay nơi đó có dốc Chuối ngày xưa thần leo lên Hòn Ngang còn gọi Ụ Voi mà cái đầu gối đụng lỗ mũi tụt xuống phải chùi nên gọi dốc Chùi còn hơn trăm lần dốc Lết nay chúng nó máy móc ủi hết! Thần thấy xe chở đất đá ngổn ngoèo như đèo Sông Pha lật trật núi Hòn Ngang, lấp sông Cái làm "khu đô thị mới" nham nhở thật là khó đỡ!

Chính vì khó đỡ nên kéo theo xe cộ bụi bặm tai nạn rầm rầm! Hôm trước thần nói con vi trùng, vi rút, vi khuẩn gì đó Trời sinh không thừa bởi vì hàng quán ăn uống bụi bặm người dân ăn vào mau no, bác sĩ mau đầy túi, hòm quách nhang đèn phát như điều gặp gió khó đỡ !

Còn...nữa... Thưa Ngọc Hoàng, mưa gió bão lụt như vừa rồi lấy gì mà đỡ vì Hòn Ngang nay đã bị chúng lật ngửa!!!

Nhưng thôi! Mối tai Ngọc Hoàng! Thần xin tóm tắt là sáng nay đi tập thể dục trên bờ kè ở khu đô thị mới thần thấy có "chàng trai nước Việt" ngồi chồm hồm chỗ bực cấp sát mé sông đang "phơi phóng của cải" có chị đi tập thể dục tò mò ngó xuống tô hô... . Chỗ này cho thần nghỉ lấy hơi vì nghĩ rằng cả trái đất chỉ nơi hình chữ S mới có nhà vệ sinh công cộng lộ thiên như thế, quá đổi văn minh!!! Dạ thưa Ngọc Hoàng, nếu cho thần làm mèo, thần sẽ chộp con chuột thập thò bụi rậm" đó ngay! khởi đỡ !...

- Thôi thôi ! Nhà người đừng tâu nữa! Chúng nó muốn chống lại Ta, Ta cho chúng nó chống, đừng nói chuyện chi KHÓ ĐỠ, nhà người khó nói, Ta khó nghe, hạ giới khó đọc. Thôi cuối năm Ta thông cảm cho nhà người, khởi tiến...

- Dạ thân cảm ơn Ngọc Hoàng, hẹn tái ngộ!

7/2/2018

TỜ SỞ

Hôm nay đã là 21 tháng Chạp rồi, ai nấy ở xa chuẩn bị lên Thiên Đình châu Ngọc Hoàng. Ngoài quần áo mũ dép ra thiên hạ còn lo viết sớ trình Ngọc Hoàng mà Hoàng phải viết có đề nếu không thiên hạ tưởng Hòn Ngọc lượm đem về cho con nít chơi sứt mẻ Ngọc Hoàng quở chết... Đang nghĩ ngợi lung tung nó bỗng lượm được tờ sớ ai làm rơi. Bên trong kể:L

- Bẩm Ngọc Hoàng, thần là dân quê ăn mặn nói ngay ăn chay nói thiệt, lần đầu xuống phố thềm bia hơi thấy giá phần trắng bằng đen ghi 170 đồng trên lít, thần nghĩ mình có thể giải khát được vừa với cái túi nào ngờ tính số cô chủ quán đòi 1700: tại trẻ nhỏ đường phố lấy mất một con số không đằng đuôi làm thần rỗng túi thiếu nợ lại quên mang vợ con theo cầm chuộc ngó trước mò sau đành tháo đồng đeo tay thế! Một sự kiện...

- Chuyện thứ hai: thừa Ngọc Hoàng, hôm trước thần bán bắp chợ Đồng Đế gần Tiểu Chung Viện ngày xưa. Đang lúc đông người mua có một bà sồn sồn chen lấn mua 10 ngàn bắp luộc đưa tờ 200 thần thối từng đồng nhẵn túi đủ tiền 190. Khi về đồ xăng nhân viên bán xăng bảo tiền giả làm thần ngờ ngác nhìn đỏi cả tuần vì hồi giờ thần có thấy mặt mũi tờ 200 made in ở đâu ! Hai sự kiện...

- Còn chuyện thứ ba cũng là tiền mà thần con nhà nghèo nghe nói sáng mắt hết buồn ngủ là: trong xóm có bà chị cô đơn giặt đồ, móc túi sau quần jean có 10 tờ đô Mỹ nước ngoài đóng thùng cho để mặc, tưởng đô âm phủ đưa trẻ nhỏ hai đứa hai tờ trăm cầm chơi may chưa xé vì khó rách. Khi nghe nói đô Mỹ ở đâu, mấy đứa có chỉ lật đật đổi lại 20 ngàn Việt nam hú hồn ngàn đô Mỹ đâu ít, nhờ vậy chỉ được ông chồng già hủ hủ hủ hí...

Nghe lóm chuyện thần cũng bắt chước lượm đô ngoài đường tưởng trúng mảnh đời lên hương mơ mộng Hội Ngộ đủ thứ ai ngờ người ta bảo tiền người chết mà thần chưa xài được vội đem ném hết...

- Ái chà chà! Sao nhà ngươi không đem đây cho Ta ?

- Dạ tiền đó Việt Nam thiếu gì ... tiền bay đầy đường. Mệnh giá toàn 5 trăm đến ngàn đô, nếu Ngọc Hoàng muốn thần mang cho vài bao bố.

- Còn chuyện tình, thừa Ngọc Hoàng, năm nay thần có quen cô gái trắng người, đẹp tính, định vài ba năm nữa cưới làm vợ nào ngờ hôm trước

có chàng Sáu Bảy nào đó bợ tuốt. Thần tiếc hùi hụi. Từ đó chuyện Tu của thần cũng lủng củng lỗ cỡ...

- Cái gì? Tu Huyền hả ?

- Dạ không! Tu...Hú

- Ừ... Tội nghiệp nhà người hén! Thôi hỉ mũi sạch, để Ta cho cô khác. Nhớ may túi rộng rộng đựng kẹo rơi mát, thiên đình năm nay tiên khan hiếm, nhớ nhớ nghen!

- Dạ... dạ, thần đội ơn Ngọc Hoàng.

Bên dưới phía phải tờ sớ nó thấy ướt nhòe chẳng rõ họ tên không biết của ai rơi mà trả lại...a lô ...a lô...

5/2/2018

KHÓ NGỦ

Tối nào khoảng 8 giờ rưỡi là hai mắt Nghi còm sắp rớt nhưng nhớ lại chuyện sáng nay, 4-2-2018, Chúa Nhật uống cà phê Mango chẳng thấy ai giống như anh em Sao Biển đành ghi lại...

Định không đi Mango vì 9 giờ phải có mặt ở nhà mà Nghi còm từ Cây Vòng gần 7 rưỡi đi về mắt 1 tiếng coi như ngồi chơi với anh em được nửa giờ chắc cà phê chưa kịp quây đường!

Thôi coi như đạp xe đi thể dục, thấy mắt bắt tay đưa 1 cái rồi về cũng được...

Cái đó cũng chưa đến độ mất ngủ. Nghi còm nằm nghĩ sao có 7 anh em mà lại 7 lớp: Anh già nhất là anh Kim Ngân 59 rồi anh Long Paul 63 tới phiên Nghi còm 67, Văn Điển 69, Quốc Chính 71, Đức Thắng 72, và Củ Nghệ 74: đầu cùng xứ cùng làng cùng "trầu cau vôi xác" mà chung một ông ngoáy? Nghĩ thật là mất ngủ! Cái tình gì mà "xa là nhớ gần nhau lại... kình"

Giống như uống cà phê Piano, xa hằng mấy chục cây số như hỏi anh hai Nhị Bối còn sống? Đi từ Đá Bàn vào Nha Trang, uống cà phê sáng! Thật hết biết ?!

Không biết sau khi Nghi còm cút kit ra về còn anh em nào đến nữa không ? Chứ Nghi còm vừa đi vừa tiếc, tại vì lâu lâu mới gặp anh em một lần...

Vậy đó! Hội Ngộ 60 năm là vậy đó !!!

4/2/2018

CON ONG BẦU hay là CÁI MÁY HÁT ĐĨA

Ở quê nó ong bầu to nhất trong các loài ong. Ong bầu đầu đuôi tròn tròn bằng ngón cái, màu đen xen lẫn vài con màu vàng nghệ như con trâu cò giữa bầy trâu đen. Nó có nhiều kỉ niệm với ong bầu vì thường hay bị chúng đốt do sơ ý tay nắm phải tổ của chúng. Chỗ bị đốt ba ngày còn sưng nhức nhưng không độc hại...

Kỉ niệm khó quên đó là cái "máy hát đĩa".

Bố mẹ làm ruộng tới ngày, mấy anh đi học còn em nhỏ bé tí nó buộc giữ nhà. Tuổi trẻ ở nhà một mình thì tự bày trò chơi, trò chơi dân dã phong phú lắm...

Loài ong ong bầu không sống tập thể ". Vợ chồng con cái" sống trong cây khô như rui làm nhà hoặc củi chất đầu hè. Răng chúng rất khỏe để đục cây làm tổ...

Bữa đó nó xách nước giếng bằng gàu cần vọt bị ong bầu chích vì tay nắm ngay lỗ hang chúng. Thế là nó bắt ong bầu trả giá. Một tay nó cầm bị nylon trùm kín miệng tổ, một tay gõ cần vọt. Ong bị động chui vào bị nó tóm gọn... Nó thấy cái máy hát đĩa của mấy ông cán bộ xây dựng nông thôn xịt thuốc muỗi cho dân ở nhà gần bên bèn bắt chước.

Cái máy hát của nó đơn giản. Nó lấy thùng thiếc hiệu con sò. Ngày xưa người ta mua bán đường mật tính bằng thùng như lúa đong bằng gạ chứ không cân kí lô. Rồi nó lấy thêm cái đĩa sành đặt trên thùng nằm ngang lùa chú ong vào đít đĩa. Thế là nó có một cái máy hát đĩa đúng nghĩa. Nó gõ nhẹ thùng thiếc là ong ong bắt đầu "hát". Cái thùng không nắp bị ong đập cánh cố thoát khỏi đĩa sành vang vang (thùng rỗng kêu to theo nghĩa đen)..."
e..ò..e..e..e ò..."

Ngày nay máy hát đĩa xoay xoay lụi dần vào viện bảo tàng nhường chỗ cho những "anh chàng" gọn nhẹ bỏ túi "la to" đình tai nhức óc, muốn nói chuyện tâm sự hay a lô phải hét gào như chửi lộn! Nhiều người sợ cái vãn minh đó nên hỏi mua đồ cổ của nó. Nhưng nó thà chết mang theo chứ nhất định không bán cái KỶ NIỆM NGÀY XƯA đó...

CON RẪN 2

Nói rằng nhà Nghi còm ở là chốn "khỉ ho cò gáy, chó ăn đá gà ăn sỏi" thì quá đáng.,Nhưng quả thật mới hôm trước suýt bị rắn cắn,sáng nay lại có con chim bói cá mổ đổ cánh xanh lạch vào nhà 3 giờ khuya dậy mở cửa cho bói cá bay ra kéo ồn...

Ngày nào cũng vậy,,nếu cúp điện thì im re,,cứ 5 giờ sáng là én kêu suốt đến tối mịt mà Nghi còm gọi là" Đài phát thanh chim én" vì,nhà bên cạnh có ông tướng về hưu nuôi én thâu băng để bán nước miếng chim én...

Kể lại chuyện con rắn: đang lúc mờ đất Nghi còm đi mở cổng nếu bước tới một bước nữa thôi là giẫm phải nó...! và hậu quả anh em sẽ thấy ở phần cuối !

Nhà Nghi còm ở là thế. Nào rắn rít, bò cạp, thằn lằn, rắn mối, các kè, tắc kè... ôi thôi cả thế giới động vật... Đêm đêm nằm nghe con chim Ưt, con Cú Mèo kêu lạnh sống lưng, đến oan hồn cô chần trầu khóc "năm trâu sáu cọc, bắt cô trói cột" thảm thiết cả đêm...

Nắng thì tắc kè kêu thức cầm canh, có hôm bò đến sát tai Nghi còm... "tắc kè tắc kè..." hết ngủ. Mưa thì cua bò vào nhà. Milu thấy lạ sữa gấu gấu đánh thức lũ ếch ương nhái mèn đế mèn ... hợp ca nhạc đồng quê bắt hủ...

Có đêm nghe tiếng cuộc bụi tre mất bạn khóc "quốc quốc.." cho đến hết hơi. Rồi trời trăng sáng lại rì rầm như ăn trộm rình đầu hè vì con dù di dù dĩ mò cá trắng bờ mương sau nhà... Tỉnh thoảng con bê nhà ai mới tậu nhớ mẹ "be be" nghe mà não ruột!

Anh em còn nhớ chuyện "tiếng rột rẹt"...? sỡn da gà!

Hôm còn nhà cũ một bữa Nghi còm thấy chuột té xà nhà nhìn lên có con rắn rồng đen bóng luồn lách đòn dông chừ chuột đầu sợ mèo đứng dưới đất "ngao ngao"....

Anh em còn nhớ chuyện con chuột rơi vào hồ nước trên lầu ở Tiểu Chung Viện? Ui chao sáng ngủ dậy súc miệng mà nghe long não vì mùi thum thum của nó! Không nhớ lúc bấy giờ ai đã xung phong làm mèo chui vào hồ bắt chuột chết? Thật xứng đáng được phong tặng danh hiệu "ANH HÙNG SAO BIỂN"

Chuyện con cóc là cậu ông Trời cũng vui vui. Hôm còn đi bán bắp luộc đầu hôm Nghi còm ngồi chặt bắp thò tay sau lưng lấy trái bắp, nắm con cóc cọt đang thè lưỡi liếm con sâu bắp, Nghi còm chợt nhớ bài thơ con cóc của ba nhà thơ lớn mà ai ai cũng thuộc, rồi nhớ:

"cóc cọt ở giá đã lâu
chàng hiu đi nói, lắc đầu không ưng
con nhái nó đứng sau lưng
nó ngắt, nó véo, nó biểu mày ưng cho rồi..."

Nghi còm mà kể chuyện cóc nhái thì biết chừng nào hết? Anh em bạn bè cứ đến chơi ắt biết. Mấy năm trước có anh bạn nhà gần bên đi nhậu về khuya chân cao chân thấp, giẫm phải con rắn lục ở bụi bông đầu hè. Nó cắn một phát bắp chân sung vù. Bà xã anh ta lo đi kiếm mượn cục đá hít nọc độc con rắn. Cục đá hít để lên chỗ rắn cắn chừng nào đá hết hít rời chân ra mới hết nọc rắn. Bây giờ anh ta ở bên Mỹ không biết có còn con rắn độc? Chớ rầy bên này vẫn còn con rắn... Có người trong xóm làm rầy sáng lên rầy lấy giày ống mang vào nào ngờ có con rắn lục chừa nằm trong giày cắn chân anh ta. Người nhà vội đưa đến nhà thương cấp cứu nhưng cuối cùng cũng chết...!

Rắn cũng như người, có kẻ hiền lành có kẻ hung ác! Rắn nước rắn lải hay như con rắn rồng bắt chuột thì không có nọc độc ngược lại chữa được bệnh. Rắn nước trị bệnh amidal, ăn lải ăn hết ghẻ rút phong mà hồi nhỏ Nghi còm ghiền ăn... Rồi Nghi còm đã từng ăn cháo cóc mà người ta nói ăn cho xẹp bụng vì bị "cóc thổi"... Cho nên Trời sinh chẳng con gì là thừa... ngay cả con vi rút!!!

Để kết luận, Nghi còm không quên câu kinh cảm ơn sáng dậy tối ngủ và nhìn lên ảnh Mẹ Maria đạp đầu con rắn cảm ơn bà E-Và lại cũng không quên CON RẮN ĐỒNG Môi Sen treo lên nơi sa mạc...

3/2/2018

ĐỒNG TIỀN XUI XẺO

(kính gởi quý anh em đọc vui đừng nhét bụng !)

Sáng nay Nghi còm đi tập thể dục hồi giờ mới xảy ra là lượm được tiền hai lần?!

Ai cũng bảo nói dóc hay khào nhau bao nhiêu? Nhiều ít? Người ta được của 1 lần đã thấy tiền, còn Nghi còm những 2 lần chẳng ai tin?

Nghi còm lượm lúc đầu trên cầu Thành là 2 ngàn lần sau 2 tờ giấy năm gần đến nhà. Cho con bé đi học 10 ngàn còn mình chế gói mì tôm 2 ngàn thế là xong 1 buổi sáng!

Buổi sáng ngồi nấu nước uống bỗng nhớ chuyện lượm tiền ngày xưa ở Đắc Lộc đi bán bắp bằng xe đạp về canh trưa 24 ngàn (hai bốn ngàn đồng VN) trước sau chẳng một bóng người. Tiền gió bay rơi rớt mỗi nơi mỗi tờ mà 24 ngàn hồi đó bằng ngày công đi bán bắp cả ngày. Vừa lượm tiền tay vừa run, nghĩ đại thế nào cũng gặp xui vì đã từng bị rơi mà không biết chuyện gì cứ lo lo...?

Mà quả thật chiều đó thằng con đi học về bị té xe đạp gãy tay! Chụp phim bó bột hơn tháng, coi như "ăn thiên trả địa" tính ra lỗ !!

"ai ơi chó lượm của rơi

"ăn thiên trả địa có đời nào nên ?!"

Ngày trước đi bán bắp Đường Đệ Nghi còm gặp nhiều trường hợp oái ăm! Đất rẫy khai phá sau 75 nay tự nhiên được tiền tỉ bán xài thoải mái... Kể theo gái bao ăn chơi hết tiền (như đứa con hoang đàng) trở về mắc cỡ vô rầy tu không dám nhìn mặt vợ con làng xóm. Người khác sắm xe máy cho vợ đi chợ Vĩnh Hải không quen đường lớn bị tai nạn chết! Có ông kia làm nghề xây mả trúng độc đắc 2 tỉ ăn xài cho lũ lâu la tiền chúng nhâu hết đến ông ta xin tiếp, không cho nữa chúng quậy phải nhờ công an can thiệp! Mỗi lần ông ta đi chợ Vĩnh Hải Nghi còm thấy có cả phái đoàn con cháu hộ tống. Nhưng mà tháng sau ông ta lại cầm bay cút kít trên xe đạp thành xây mả mướn như xưa. Lâu lâu đi chợ trưa nắng cũng một mình như chưa hề trúng số: "cốt khí hoàn cốt khí" !!!

Ngược lại mắt của Nghi còm chẳng buồn lắm vì "của đi thay người". Mà của đi thế người hồi giờ Nghi còm gặp hoài. Cho nên lượm 12 ngàn sáng nay Nghi còm cũng chẳng "ân hận" (cho trẻ nhỏ bây giờ năm ba ngàn chúng không thèm).

Nghĩ lại chuyện lượm tiền Nghi còn thấy giống ngày xưa hay chơi bạc các tối ngủ mơ thấy lượm bạc các thật nhiều đầy túi...

Đúng là ... MỘT GIÁC MƠ!

1/1/2018

CON BÒ CỘ

Ngu như bò thì con bò cũng nghèo nàn tên tuổi như đời cày kéo gắn liền với đồng ruộng dân quê. Những cái tên mộc mạc như "Cộ Xe Pháo Ngựa..." hoặc nghịch ngợm thì "Bình", cái tên ngộ nghĩnh! Còn bò cái kêu tên nó cứ việc "Cái" như là gái chị gái em. Ví dụ muốn nó đừng phá lúa phá mía thì "Cái họ...(dọ) Cái họ..." là nó hiểu. Muốn cho con bò hết nghèo hết khổ chỉ có cách hóa kiếp cho nó vào nhà hàng đám tiệc tết nhứt hoặc sáng sáng đến quán ăn "bò né". Thịt bò ăn ngon mà sao gọi né nó cũng chẳng hiểu!

Tóm lại ngày xưa nhà nó có hai con bò cày kéo: Một tên Ngựa bạo dạn thích ẩu đả. Con kia tên Cộ nhát kháy bé hơn con Ngựa. Hai con đều màu hung hung đỏ...

Chuyện chính để nói ra là chuyện con bò Cộ. Hồi đó nó còn nhỏ bốn năm tuổi chưa đến trường nhà thờ. Một chiều Chúa Nhật lễ Minh Thánh Chúa, người lớn đến nhà thờ châu, còn nó và anh nó theo xe bò chở hom mía (ngọn mía) ra Gò để trồng. Gò là vùng đất ngoài hàng rào "áp chiến lược" ban ngày phe ta, ban đêm phe địch" toàn trồng cây mía ... Chỗ này cho phép nó nói xấu anh em một chút, nhất là mấy anh lớn. Tội nghiệp anh Nhị bói (SB 58) mới hôm trong năm ảnh kể chuyện thầy Xin (SB 57) mỗi lần nhập trường là mang theo "ường en" cát vali để dành bồi dưỡng mà anh em hay chọc... Còn chuyện này nó nhớ hoài là anh Thành (SB 64) em cha Ngọc (RIP) cùng bạn sau đêm kinh tối mùa chay trời có trăng sáng đến nhà nó ăn đường vừa ra lò nóng hổi. Anh Thành giã phải tro than nấu đường bồng chân không biết bây giờ còn thọ để kỉ niệm mía" ường en" Cây Vông hay là vôi nấu đường đã xức lạnh vết bỏng ?! Vùng đất Gò trồng mía này hồi xưa bom đạn súng ống tự do nổ vì không có nhà cửa và không có dân cư, nhất là ban đêm...

Tiếp tục chuyện con bò Cộ là anh đánh xe bò người dân xứ nẫu tên Xuân đẹp trai độ 16 tuổi chưa đi lính ở mướn cho nhà nó, vì ngoài kia xứ nẫu chiến tranh loạn lạc còn hơn trong này quê nó!!!

Con bò Cộ xấu tính đủ chuyện. Ngoài nhứt nhát ra nó còn tội lỗi ăn, chặn giữ nó rất mệt. Đã ngu như bò nó lại mảnh khỏe "sáng tai họ (dọ) điếc tai cày" buộc nó vào xe rất khó khăn. Nó ở bên ví (dĩ), con bò Ngựa bên thá... Lúc chở hom mía ra Gò thì an toàn. Hai anh em đuổi bắt cút vì vùng Gò yên tĩnh ít người nên chim chóc ở nhiều... Chập sẩm tối anh em nó ngồi

trên xe bò về nhà. Xe bò hai con ngày xưa bánh xe bằng gỗ niềng kiềng sắt rất to đi trên đường đá nghe lộc cộc êm tai nhưng bụng dạ ruột gan nhào lộn tung, hứng tay vịn không vững té xuống đất như chơi!

Nó nhớ rõ khi về trước nhà thờ cách đường cái đá vài ba mảnh ruộng Đồng Hiền mùa khô không lúa là phía con bò Cộ nhất gan.

Ngược chiều cũng có một chiếc xe bò chở đầy củi rừng rất nặng. Người chở củi xuống xe giữ bò đứng yên cho xe bò anh em nó qua trước... Khi hai chiếc xe bò giáp mặt thì con bò Cộ nghe con bò chở củi rống lên sợ, lòi xe xuống ruộng cùng con bò Ngựa! Đến đoạn này thì nó chẳng bao giờ quên dù chuyện xảy ra đã lâu lắc. Chiếc xe bò bánh sắt cồng kềnh lật úp y như chiếc xe đồ chạy xuống ruộng chổng ben bốn bánh xe quay quay trên trời... Phải chi anh em nó xuống xe tránh hai chiếc xe bò ra xa thì không việc gì. Đàng này cũng bởi tội ngu mà nó văng xa khỏi xe ba thước, may hồn nó còn nguyên vẹn. Anh đánh xe nằm dưới thùng xe tay còn cầm giầy cương và cái roi. Chỉ có anh nó bị kẹt dưới gầm xe bò máu chảy ướt quần đùi đang lúc giáo dân châu Chứa về cứu ra. Một bà già thấy máu chảy la lên "thằng Tín chảy máu đít!". Kiểm tra lại thì thấy cây sắt xe bò đâm háng suýt nhằm phải "tổ chim hai trứng" là tuyệt nòi !!! Ba nó vội đưa anh nó đến y tá gần đó (ông tên Khánh mà gọi ông Y vì nghề y tá ở ngay núi Sơn Lâm). Trong khi đó nó đứng một mình khóc hu hu như trẻ đi lạc vì anh đánh xe bò người ta gọi "Xuân ơi Xuân hỡi!" sợ quá trốn biệt...

.....Kết cục cuộc đời con bò Cộ vì ba nó sợ hậu hoạn nên cho nó đi lò mổ với lại tại con bò Cộ ngu như bò không thuộc lòng câu:

"nhất Sĩ nhì Nông

"hết gạo chạy rông: nhất Nông nhì Sĩ..."

31/1/2018

CON NHÁI CHÓE

Hôm qua lão đang ngồi viết lại chuyện "Mối tình Chóe" ngày xưa ở Đà Lạt, cái tên mà anh em Chúa Chiên Lành đặt cho mấy nữ sinh trường Adran như Hồng Vô, Dung Móm, Xi Thủy ... Kính Ly thì lão chợt nhớ đến con nhái chóe ngày xưa đã một lần lồi lảo xuống giếng uống nước như tử!

Hồi trước đất vườn rộng nhà ở thưa thớt muốn có nước tưới cây trong vườn người ta phải đào giếng lấy nước nhưng giếng không xây, cứ để trống hoác, người đi ngang tự tránh. Vả lại giếng không sâu lắm. Nó cũng thường qua đó thấy có con nhái chóe bằng ba ngón tay lặn xuống trời lên giương mắt ếch nhìn nó. Thế là thú tiêu khiển quê mùa trời dậy. Con nhái chóe này tính theo vòng đời thì mùa mưa này sẽ cõng bạn trên lưng "ệch ệch" nhảy đi chơi mừng mưa đầu mùa.

Một đứa nhỏ, một cần câu, một con nhái và một cái giếng là trở thành "Một Tuổi Thơ"... Kia rồi! Hai con mắt lồi của chóe giống cặp mắt cá sấu vô cảm biết rơi nước mắt ... Ở đáy giếng đói môi cho nên nó vừa quăng môi xuống là chóe đớp liền. Nó mừng hùm vùi một tay giữ cần câu lên tay kia vói ra bắt chóe. Con nhái chóe tham ăn không chịu buông môi cứ tòn teng trước mắt, nó sung sướng như trúng thưởng. Một lần nữa nó chòm người ra đưa tay chộp con nhái chóe. Bất ngờ đất dưới chân sạt lở chài nó xuống giếng trong chớp mắt mà nó chưa hiểu ra có chuyện gì!

Đối với người lớn té xuống giếng này như tắm mát nhưng đối với nó là cả một vấn đề sống chết... Đúng lúc đó có thằng bạn nó nhà gần bên chủ của cái giếng đi ngang thấy nó đang "bắt chuồn chuồn" vùi tri hô lên cho người lớn đến cứu kịp. Nó thoát chết vì con nhái chóe !

Nghe chuyện đó em nó mới kể lại rằng trong bài giảng lễ về cố Đức Ông Phêrô Nguyễn Quang Sách. Ngày xưa ở Tiểu chủng Viện cố Đức Ông còn là cha giáo chưa làm bề trên, bữa nọ thay thế cho thầy giám thị dẫn các chú đi dạo đường rầy xe lửa Chợ Mới. Cha Sách cho phép các chú tắm sông. Một chú đang nô giỡn bỗng hụt chân nước sông chảy mạnh hai tay chơi với miệng uống nước như "giã gạo" trời lên hụt xuống. Anh em cùng tắm thấy thế vùi hô la. Cha Sách đứng trên bờ quan sát lật đật cởi áo dòng ra nhảy xuống sông nắm chú ấy đưa vào bờ vừa kịp bọt bèo chỗ ấy trôi qua cầu xe lửa Chợ Mới...

Ngày xưa ở Tiểu Chung Viện nó không nghe thấy có trường hợp nào các chú tắm biển bị chết đuối nước, đúng là có Mẹ Sao Biển gìn giữ mặc dù chỉ với một quả dừa khô quậy quọ qua tít Hòn Chồng cả buổi sáng ngày lễ bốn mạng Sao Biển, Sinh Nhật Mẹ 8 tháng 9 hằng năm...

Bây giờ không còn giếng lạng như cái bẫy, không còn con nhái chóc như xưa nên trẻ con không biết chóc là gì. Chứ ngày xưa nắm được "eo ếch" con nhái chóc là nó la to CHÓE ! CHÓE !...

30/1/2018

CÁI BUNG XUNG CỦA CHÚA

Nhà nào chẳng xảy ra chuyện chén bát úp chung sóng chén mà không có hai chữ "chung đụng". Ngày xưa ông bà dạy "một sự nhin bằng chín sự lành" ông ta thuộc lâu lâu nhưng áp dụng vào thực tế thật khó, vì không phải nhin một sự nhin mà cả trăm cả ngàn sự nhin!

Vậy nên ông ta chữa lại là "một câu nhin bằng chín câu cự"!

Sáng hôm qua không hiểu bà vợ bực mình ông ta chuyện gì mà lời anh em chú bác cô cậu bên chồng ra xào xáo, nào là ông coi anh em ông hơn, còn vợ con chẳng ra gì hết... nào là người ta ăn hiếp mình trái mướp trái dưa... nào là chuyện hàng rào đất cát lấn chen... Rồi đến người nào là giàu vẫn hơn, mình nghèo khổ người ta khi dễ... Ôi thật bà nhà tốt hơi tốt giọng, chuyện cố tử cố lai bà lôi ra, ông ngồi nghe chịu hết thấu đành vào giường trùm mền bịt kín lỗ tai mặc cho sóng gió bão bùng, vì ông ta mới cự lại chỉ có một câu mà kết quả như đụng phải tổ kiến đỏ!!!

"Cái sự đời" ôi thôi khổ cực ông nằm suy gẫm năm sự thương chứ biết tỏ bày cùng ai bây giờ? Chịu hết nổi, ông vác Bung Xung của Chúa ra đỡ:

- "Chớ bà quên 10 điều răn của Chúa rồi sao...? Sống tinh thần 8 mối phúc thật đi bà ơi! Đời mình chẳng còn bao nhiêu hơi nữa đâu!"

Đoạn ông ta nghĩ bụng tiếp: "Hèn gì Chúa bảo ai muốn theo ta phải từ bỏ..... Trưa nay nhất định giận lấy từ bỏ... cơm! Sáng giờ nghe vợ ca cẩm, bụng dạ tức no òn rồi. Đói ai cho biết?"

Ông ta đang lơ mơ hai chữ no đói bỗng nghe vợ bảo đứa con: "Lên nhà trên kêu ba xuống ăn cơm!"

Tự nhiên cục huyết giận sáng giờ tiêu tan đâu mất....

Thay vì "từ bỏ" ông ta lại "gắn bó"!

26/1/2018

CÂY NẠNG GỖ

Hôm qua đi khám bệnh có ông già chống nạng đến nhờ Ròm dắt lại phòng cấp phát thuốc. Thật là "mù dốt mù" may cả hai chưa lặn cù xuống hố !

Chợt cây nạng gỗ xuất hiện trong đầu Ròm.

Mấy năm trước trên đường 2 tháng 4 Đồng Đế, Nha Trang có một anh cụt giò đi bán vé số chống nạng gỗ qua đường đang lúc xe cộ đông đúc canh trưa tan tầm. Người qua lại chú ý xe cộ chứ ai thấy chi cây nạng gỗ bơ vơ lạc lõng giữa rừng người. Chiếc xe máy tránh anh ta không ngờ vướng cây nạng gỗ vốn dĩ vô tri không mắt cũng chẳng biết chết chóc là gì. Anh chàng cụt giò mất điểm tựa thất thế té lăn cù giữa đường, may không bị gì vì ai nấy đề phòng đi xe với tốc độ cảnh giác cao...

Hồi bé nhỏ dại Ròm thấy người đi nạng gỗ hay hay bắt chước kiếm cây gỗ làm nạng để chống vì nghĩ có nạng chống đỡ người bước đi sẽ nhẹ nhàng hơn ít tốn công nhọc sức lại tò mò thích thú như đi cà kheo... Khi lớn Ròm té xe máy gãy chân bó bột cố giữ thẳng bằng trên đôi nạng gỗ thật là khổ suốt ba tháng, ăn ngủ đều nạng gỗ đồng hành !

Đó chỉ là tạm thời "chân giả" chờ "chân thật" lành lặn. Nhiều người suốt đời sống chết với nạng gỗ vì thân thể họ đã chênh vênh hay là trống vắng một phần chi dưới. Thế nhưng khối óc và con tim họ vẫn không sút mẻ, thật đáng khâm phục!

Ròm thấy họ chống nạng gỗ mà như chống chọi với khổ đau, vẫn đi cày đi bừa thành thạo. Hình như con trâu, con bò cảm thông nỗi khổ một chân so với bốn chân mà không thương chủ vâng lời ví thá sao? Cái luật bù trừ của Thượng Đế thật tuyệt vời khi Ròm nhìn thấy họ một chân mà đi xe đạp tài tình hơn người bình thường làm xiếc. Họ vẫn âm thầm công hiến cuộc sống của họ cho đời, dù đôi lúc ngủ mơ thấy quả bóng đưa chân sút giật mình hụt hẫng tiếc nuối...

....."Cây nạng gỗ tuyệt vời! Ta cảm ơn nạng gỗ đã luôn đồng hành với Ta! Ta khắc tên tuổi ngày tháng câu thơ... và cuộc đời ta cho nạng. Cây nạng gỗ yêu quý. Ta không bao giờ quên **DẤU CHÂN TRÒN TRÊN CÁT...**"

(Viết tặng anh SB 64 đã từng đi nạng gỗ, giờ ngồi xe lăn bùi ngùi nhớ thương cây nạng gỗ!)

25/1/2018

CON RẮN 1

(kể chuyện vui ae trong vùng đờ đờ buồn, kính mời)

Lúc khuya tầm bốn rưỡi, nó đang lẩn chuỗi qua lại trước nhà chột có con rắn đen thui bò trước mặt dài hơn thước. May có bóng điện ngủ mờ mờ nó vội xi-tốp nếu không chỉ một bước nữa thôi nó sẽ giẫm con rắn và con rắn quay đầu cắn... chờ xem đoạn cuối biết kết quả. Nó kiếm cây đập con rắn nhưng con rắn không chân lạnh hơn nó hai chân...

Nơi nó ở là thế, nào rắn, rết, bò cạp nào thần lẩn, rắn mối, kiến lửa, ếch òn, chàng hiu, cóc cọt..., nào các ké, kì nhông, đế mèn, đế dũi... Còn chuột lu bù đủ loại chuột, nào ông cống to con cắn gà đến lũ chũ chũ nhất và chuột xạ hôi rình mèo thấy mèo trốn... Khi lúa ngoài đồng đã thu hoạch thì ôi thôi chuột sẽ chạy trên xà nhà giỡn chút chút, mèo đứng dưới ngó lắc đầu ... thua ! Hôm nào mưa to thì cua bò vào nhà. Chó thấy lạ sủa gâu gâu đánh thức lũ ếch nhái ễnh ương hợp ca điệu nhạc đồng quê bắt hủ...

Rồi đêm đêm nó nằm nghe giọng ai oán "năm trâu sáu cọc bắt cô trói cọt" buồn da diết ngủ chẳng đành lòng! Thỉnh thoảng tháng nắng có tiếng "tắc kè tắc kè" báo hiệu cầm canh cộng thêm tiếng "be be" con bê nhớ mẹ nghe sao nảo nề giữa đêm vắng thú ruột thú gan...

Có hôm đêm khuya nước mương vừa dứt là nghe "dù dì dũ dĩ..." sát hè như ăn trộm rình khoét vách tự dung sống lưng ớn lạnh... Chột ở bụi tre con cuốc lẻ bạn kêu than "quốc quốc" làm nó càng thêm tái tê lòng dạ... Ai ơi ! đến mà xem nơi nó ở thích hợp cho tuổi về vườn lắm đấy...

Chuyện vui mấy năm trước: nó đang chặt bắp luộc khoảng đầu hôm mò tay sau lưng lấy trái bắp bóc trứng con cóc cọt đang le lưỡi liếm con sâu trong bắp bò ra bèn nhớ:

"cóc cọt ở giá đã lâu

"chàng hiu đi nói lắc đầu không ưng

"con nhái nó đứng sau lưng

"nó ngắt nó véo nó biểu mày ưng cho rồi !"

Vậy đấy! Nhà nó đúng nghĩa nhà quê trăm phần trăm. Ai ơi !đừng quên góc gác ông bà ngày xưa cũng dân quê mà ra ,đừng có chê nó quê cục cục nhé !

Hôm trước có anh làm rầy lấy giày ông thường gửi lại rầy mang vào chân thì bất phước xui xẻo con rắn lục chữa nằm trong giày cắn anh bắp chân anh ta, người nhà vội đưa anh ta đi bệnh viện cấp cứu nhưng cuối cùng cũng đứng tim hết thở...

Cho nên nó cảm tạ Chúa đã thương giữ gìn và Mẹ Sao Biển hằng dõi bước chân nó và anh em bạn bè nó ! Cuối xin Mẹ thương tiếp tục gìn giữ chở che. Amen !

23/1/2018

CẦU CHO BẠO CHÚA SỐNG LÂU

Chúa Nhật ngày của Chúa Nghi còn kể chuyện vui nho nhỏ hầu giải trí anh em chút đỉnh xả bớt cái căng thẳng của trận đấu bóng khi hôm giữa Việt Nam và I-Rắc

Chuyện của ông xã Đốp tên thật Võ văn Thông (mạn phép hương hồn 9 Thông an cư nơi 10 tuổi).

Một hôm có anh chăn vịt tên Nam ở cây số 5 đường 23 tháng 10, Thành, Nhatrang, dưới nhà thờ Bình Cang chút xíu đem đơn cho xã ký hợp đồng vịt ăn. Anh chàng lạ nghe người ta bảo đem đơn cho chủ tịch xã Đốp kí ... Bèn khúm núm:

-"Chú Đốp ! ký giùm cháu cái đơn"

Ông chủ tịch xã nghe sùng sộ :

-"Đến ủy ban mà còn giỡn mặt chính quyền hả ?"

Anh chàng chăn vịt ngơ ngáo :

-"Dạ thưa chú Đốp cháu đâu dám!"

Thấy anh chàng ngơ ngáo đúng là không biết thật. Ông chủ tịch xã nhắc nhở :

-"Thấy bảng tên trên bàn kia không? Chủ tịch xã Võ văn Thông ! Nghe chưa?"

Anh chàng chăn vịt lúc đó mới "à thì ra" :

-"Dạ cháu không biết! xin lỗi chú! Vậy mà người ta nói chú Đốp... chú ký giùm cháu cái giấy "

Ông chủ tịch xã mới sáng sớm trời còn mát nên chưa đến nổi:

-"Ừ ,nhớ đấy ! Võ văn Thông không có đốp đốp nữa nghe không ? Lần sau mà còn kêu đốp, tao đốp thiệt đừng than !!!"

Làm chủ tịch xã kẻ ghét người thương, Nghi còn thấy trộm cắp sợ ông, bớt lộng hành anh chị, thôi phá phách xóm làng tạm yên ổn.

Thật là "cầu cho bạo chúa sống lâu " vậy ...

21/1/2018

LAN MAN TÌNH SB

(kính gửi quý anh em tưởng nhớ)

Thật khó mà diễn tả cái tình SB khi "gặp những ae SB chưa một lần gặp mặt" hoặc gặp lại sau bao năm xa lơ xa lắc cái tên cái mặt đã đi vào cõi nhớ...

Những anh em cùng lớp cùng làng thì không nói, có những bậc đàn anh chênh lệch cả chục cò-lách-xờ (classe) mình đến các đấng ấy đã đi, đi xa nửa vòng trái đất, điển hình như cụ "Hòn có dê" (Hoàng) gặp lần đầu ở cà phê Mango bắt cái tay của ảnh mà cứ nghĩ "con vi trùng của ảnh về nhà mình ở có chịu nổi không? ngược lại con vi trùng của mình nhảy qua tay ảnh sang Mỹ sống ra sao...?" Ôi tưởng tượng đủ thứ và...nhớ...!

Rồi một lần vào Sài Gòn chữa bệnh cho mẹ bê trên gặp nhau cùng chuyến xe em là SB 72 đi SG quyên tiền xây nhà thờ là Lê Hồng (Bảo) Mỹ Thuận... Còn nhớ và nhớ ghé 38 Tôn thất Tùng gần nhà thờ Huyện Sĩ tên anh dù có lẩm Cẩm cũng không quên cho dù gặp một lần và biết bao giờ gặp lại??

Và còn bao nhiêu anh em khác nữa...

Hôm gặp mặt ở Xuân Tụ nghe một anh con ông bác lớp Sao Biển nhỏ nói với con chú lớp Sao Biển lớn "ông về xứ biết tay tui, ở đây ý lớp đàn anh ăn hiếp!". Rồi một anh góa vợ được lớp Sao Biển em mai mối cho một mẹ bê trên cùng lớp góa chồng trả lời "mình là bà con mà, đâu có được!". Đó ,cái tình Sao Biển nó kì cục vậy đó, và còn bao nhiêu chuyện kì cục nữa...

Như gặp nhau trên meo đàn chẳng hạn, tự nhiên thấy thấm thía con tim !

Một lần bán bắp chợ Vĩnh Hải có một sb con đến mua bắp hỏi:

-"Bác ngày xưa cũng tu Sao Biển?"

-"Ừa,sao cháu biết?"

-"Ba con SB 63 nhà chỗ kia !"

-"Úi trời ! Chú 67! gọi bằng chú đi, ba con tít trên 63 cao hơn chú bốn tầng lận " ...

Và rồi chỉ gặp 1 lần ở Piano mình gặp nhau "cũng Sao Biển 68 ngày xưa đó" rồi gặp ở chợ tương khách đến ăn bắp mời chào...té ra "anh là SB 67: "Có phải ...?" - "À thì ra..."

Thì ra hôm nay đau bệnh sinh ly tử biệt không biết nói sao chỉ âm thầm nhớ và cầu xin Mẹ Sao Biển:

"Ngày xưa chúng con từng ở trong nhà Chúa, thì nay cũng xin Mẹ cầu bầu Chúa cho anh em chúng con được tụ họp lại nhà Chúa! Amen!"

Vĩnh biệt anh Phạm Đình Thiện 63 (RIP 14/1/2018)
16/1/2018

ME SAO BIỂN GIỮ GÌN

(kính gởi quý anh em chia sẻ một kỷ niệm)

Thấy PHÉP LÀNH TÒA THÁNH cho anh em Cựu Chứng Sinh Sao Biển, Nghi còn chợt nhớ đến cái ám ảnh đua xe đeo bám mãi từ năm cinquieme đến nay. Cái kỉ niệm khó quên Nghi còn thổ lộ...

Đó là hè năm cinquieme Nghi còn 67 và anh Nguộc (Phước 66) lớp quatrieme rủ nhau đi Nhatrang chơi

bằng xe máy. Đầu tiên đến nhà anh Đỗ Văn Hiệp 66 (doviha) có anh Phan Đình Thuận 66 (Tomphan) cùng xứ Than Hải gần Sao Biển xúm nhau qua phố NT...

Nghi còn trên xe SS 50 đen đò anh Thuận, anh Hiệp Yamaha nữ và anh Nguộc chiếc Honda dame trực chỉ phố lớn NT phóng...

Đoạn đường giữa Hà Ra và cầu Bồng anh em Sao biển nào chẳng nhiều lần đi qua. Con đường chẳng

rộng rãi thẳng thớm gì cho lắm. Thế mà 3 chiếc xe máy của anh em ở tuổi chơi banh giành thắng tấ giành

gàu đi cầu xí để học bài thi thậm chí không thiếu dấu chấm dấu phẩy bài Histoire của cô Nédelec ...thì đi xe

máy cũng vậy...

Nghi còn còn nhớ rõ mặc dù tai biến (tay phải chợt phím chưa chuẩn ae thông cảm) đang cố vượt qua xe

GMC trước mặt anh Hiệp anh Phước lách vào trong Nghi còn chở anh Thuận háo thắng phóng ra ngoài vượt

GMC đồng thời cố vượt hai đối thủ bất ngờ trước mắt lù lù cũng xe GMC ngược chiều hướng NT-Đồng đế !

Chỗ này Nghi còn bị ám ảnh mãi nếu không có Mẹ SB gìn giữ thì anh em tưởng tượng chiếc xe ép mía !

Nghi còn mở ngoặc 1 chút cho bớt căng thẳng cũng đoạn đường này nghe nói hè 75 xử bắn anh bộ đội tài xế

Molotova gây tai nạn vì anh cán bộ chơi luật rừng "mạng đền mạng" do dân chặn xe đòi bồi thường ?!

Hú hồn qua cơn hiểm nghèo gang tấc 3 chiếc xe máy của anh em ngừng lại thở phào. Nghi còn mặc áo da gà

còn anh Thuận ngồi sau đeo mặt nạ trắng bệch đập vai Nghi còn "mày làm tao rớt tim !"...

**Đó là một kỉ niệm Mẹ Sao biển gìn giữ trong muôn vàn lần Mẹ che chở gìn giữ chúng ta mà Nghi còn vẫn còn
nhớ sau bao năm xa nhà Sao biển...Kính xin Mẹ luôn gìn giữ con cái của Mẹ SB.**

14/1/2018

TÔI TRẢ THÙ CHƯA QUÊN

(kính gởi quý anh em một kỉ niệm thời ngu dại)

Không biết những anh em ở thành phố tháng nghỉ hè làm gì chứ Nghi còn còn nhớ lời cha già xức dặn: "Tháng hè hồi nhỏ mới đi tu cha phải cắt cỏ ngựa. Tụi con đa số nhà ai cũng có bò, một buổi học thêm còn một buổi chăn bò phụ giúp ba má không được lêu lổng hư thân, nghe chưa ?"

Hồi xưa nhà nó có cặp bò cày. Hôm nào bò nghỉ cày thì nó phải chăn bò ngoài đồng, vì ba nó thường nói: "Mình nuôi nó để nó nuôi lại mình".

Thường nó chăn giữ chỉ một con, con bò Ngựa, tên con bò, chăn hai con nó giữ không xuể, vì nó còn bé.

Nó vừa chăn bò vừa đọc truyện, truyện Tuổi Hoa. Nhất là truyện "Lòng Mẹ"... "Hai Chị Em Lưu Lạc...". Tiền mua truyện thì ít, mà tốn nước mắt thì nhiều vì truyện cảm động lôi cuốn, lôi cuốn đến độ ăn "roi mây xi lin" ham coi truyện quên coi bò... Con bò Ngựa ăn mía của ông Lãnh Ngát (xin lỗi ông Mười, vì đây là chuyện thật, không bôi bác...). Ông quát dít nó hai roi. Nó khóc ầm ục vì con bò ăn mía chứ không phải nó. Nó lý luận. Thế là nó ngầm trả thù.

Nó để ý thấy ông Lãnh Ngát đi xe đạp ngang qua nhà nó, có bụi tre gai trước nhà. Tuy quét hằng ngày nhưng thỉnh thoảng nó vẫn giẫm phải gai. Nó nảy sinh chuyện trả thù lên chắc chẳng ai biết. Nó kiếm cái gai tre để giữa đường lấp đất bùn (đất cát mịn) nguy trang chừa cái mũi nhọn để xe đạp ông ta đi qua sẽ cán gai, xì lốp cho bỏ ghét vì đã bắt nó ăn "roi mây xi lin"...

Cả buổi chiều nó thấp thỏm đợi ông ta đi thăm mía. Trí óc non nớt của nó tưởng tượng ra cảnh: ông Lãnh Ngát sẽ đạp xe qua đó cán cây gai tre, xe đạp bị xì hơi. Ông ta ngồi xuống gỡ cái gai rồi vừa dắt chiếc xe đạp vừa rủa ông Sáu Lãnh trông chi bụi gai tre báo hại giờ mình phải dắt xe đạp...

Cái đầu ông ta gật gật xác nhận cho cái tên đệm "Ngát", Lãnh Ngát!

Nó say sưa vẽ vời mộng báo thù, cười trừ cho giọt nước mắt hôm qua như thăng mộng du... Sực tỉnh, "À, mà sao hôm nay không thấy ông ta đi thăm mía cà?". Nó buồn thiu vì chưa thỏa mãn mộng trả thù, đợi đến mai vậy !...

Hôm sau nó chăm chú đan cái lồng để nhốt con chim manh manh thì em gái nó đến ghẹo vì không có ai chơi với em gái nó: "Ông già còm dòm cà ... ông già còm... dòm cà".

Tức mình nó rượt em nó chạy: "Tao dòm cà hồi nào? Cáy (biệt danh em nó), mày chết với tao!".

Vừa dứt lời thì em nó giẫm phải cái mũi nhọn, tác phẩm "trả thù" của nó gài hôm qua để trả thù ông Lãnh Ngát!!!

Thế là nó lại lãnh thêm "roi-mây-xi-lin" ! vì ba nó lúc nào cũng bênh vực em gái nó. Nó nghĩ "Phải chi mình là Con Gái"

13/1/2018

XẢ XUI hay TỜ TIỀN CÓ CÁNH

Đang đi mua đồ nó thấy tờ tiền giấy mệnh giá 50 nghìn của ai đánh rơi giữa đường. Nó vội dừng xe ngó trước ngó sau không có ai nó cúi xuống lượm tự nhiên như là tiền của mình làm rơi. Nhưng tay chưa chạm tới thì tờ tiền bay vào bìa rào.

Nó vội lạnh tay chộp nhưng tờ tiền 50 nghìn ma quái đã bay qua bên kia rào. Nó ngạc nhiên ngẩn tò te thì nghe bọn trẻ bên kia rào cười khúc khích, nó vội lên xe đông thẳng. Quê!

Mấy hôm sau đi xe đạp ngang tỉnh lộ nó chợt thấy tờ tiền mệnh giá quá quen 100 nghìn xanh lợt gấp đôi tờ tiền "quê" hôm trước. Chiếc xe hai tấn rưỡi chạy qua đồng tiền bay bay: "đúng là tiền thiệt chứ không phải tiền âm phủ", nó nghĩ bụng. Lần này chắc ăn như bắp... Nó sợ mắc lõm như bữa trước thì quê từ từ nhìn trước nhìn sau rồi rút kính nghiệm nó cảnh giác kỹ bọn nhóc hai bên rào kéo chúng lại cười khúc khích làm cho người đi đường thấy càng quê...

Đúng cái lúc cẩn thận đó thì có bà già đi rầy dừng xe đạp ngay trước mặt nó cúi lượm tờ trăm gợn ghẽ nhét túi giống mấy bà bán cá thu tiền bỏ bị...!

Nó vừa đi vừa nghĩ chẳng những quê mà còn xui giống như cơm đến miệng vẫn chưa chắc ăn.

Nó về nhà mở tủ lấy tờ tiền to nhất nước 500 nghìn của thằng con vừa lãnh lương đem thả ngoài đường chờ người qua kẻ lại thủng thỉnh cúi lượm tự nhiên giống như được của gõ gặt hai lần quê cộng xui cho dễ thở, nó nghĩ, có sao xui cứ đeo bám ...

Mà quả thật, đúng là đại xui. Tờ năm trăm nghìn nó vừa buông gió cuốn bay xuống sông trôi đi trôi đi...

Tức điên! nó muốn nhảy xuống sông theo tờ tiền quỷ quái...!

12/1/2018

CON GÀ

Năm Đinh Dậu con gà sắp hết, thiên hạ đua nhau nói tốt nói xấu gà. Sang năm chó đến nhà, gà đi mất, nó cũng tranh thủ kể chuyện gà...

Đầu tiên là con gà cồ

Ai thích gì thì thích, Tết đến là nó thích con gà cồ biết gáy ò ó o và biết cục tác cục tác... Ban ngày đi chơi nó bắt con gà bỏ túi mang theo gặp bạn bè nó biểu diễn gà cồ gáy. Đêm nó ngủ giấu gà dưới gối kéo ăn trộm bắt mất... muốn gáy, nó cho gà gáy, muốn cục tác, nó cho gà cục tác

Con gà Tết của nó giống hệt con gà cồ đá độ. Tay nghệ nhân nào khéo nắn con gà cồ độc đáo bằng đất sét sơn đỏ nhỏ bằng nắm tay. Gà co giãn nhờ dán giấy ciment giữa thân gà để bơm hơi như đàn accordéon nhưng chỉ có ba nốt ò ó o hoặc hai nốt cục tác...

Chơi đã qua Tết nó ném gà đất xuống đất "bộp" hết gáy: *le coq est mort, le coq est mort, chờ Tết sang năm...*

Con gà thứ hai là Gà Đốt Nhà

Hai anh em đi xe máy tung con gà giã giã chưa chết. Hai anh em xách nó vào nhà làm thịt xé phay cho hả giận vì chặn xe làm cho người ta té. Hai anh em chờ nước sôi như câu hát "nhà bên kia có con gà trống gáy, bắt nước sôi bỏ trong vò hết gáy, thế là anh ta hết muốn ăn thịt gà".

Con gà giã giã đập cánh đụng cây đèn dầu hỏa ngã, lửa cháy tràn lan theo dầu..."cháy nhà"! Hai anh em lo dập lửa bỏ hơi tai! Hai anh em mệt quá tha chết cho con gà sắp chết vì bị xe tung...

Khen cho con gà sắp chết còn biết báo thù nhà đền nợ nước.

Con gà thứ ba là Con Gà Nha Sĩ

Ông Thủ Ngữ gan ruột (xem Tuổi thơ giặc già) tương truyền ông bị vc bắn lòi ruột vẫn một tay nhấn ruột vào bụng một tay cầm súng phơ (feu) lại vc thì cái răng đau nhảm nhò gì đối với ông.

Hôm đó nhức răng ông ở nhà phơi lúa. Nhà nghèo bốn miệng ăn, lúa thu được vài ba ba bao tạm sống qua ngày... Lại có con gà ăn lúa trong sân "ông đến nó đi ,ông đi nó đến". Phải chi con gà ăn lúa no điều rồi đi đi, đằng này trời sinh cho nó cái móng chân để nó bươi nó phá.

Ông rửa thềm "Tổ cha mày! không ăn lúa mà bươi lúa kiếm hột gạo". Ông bực bội vì nhức răng cộng thêm gà banh lúa ra đất, đuổi hoài gà vẫn lì "ông đến nó đi, ông đi nó đến". Chuyện này nhất định thịt nó cho hả giận gà ai mặc kệ ?!

Ông kiếm hòn gạch buộc sợi chỉ, đầu kia ông buộc chắc vào cái răng đau. Ông cầm hòn gạch đợi con gà. Nhưng con gà lần này "ông không đi, nó cũng không đến". Ông ngồi đợi nó, nó sợ, nó cứ lờn vờn quanh sân chờ ông đi, nó đến !!!

Đợi mãi, đợi mãi ông quên mất cái răng đau bèn ném hòn gạch cầm lâu mỗi tay. Đến khi nhớ lại thì cái răng đã đi theo hòn gạch mất tiêu...

Con gà vẫn chưa chết. Từ đó con gà trở thành Gà Nhà Sĩ !

**NB: Ai nhức răng cứ bắt chước ông Thủ Ngữ ... hì hì hì...
11/1/2018**

MỘT CÂU CHUYỆN THƯƠNG TÂM

(kính gửi quý ae chia sẻ)

Vào thập kỷ 90 trước năm 2000, một ngày nọ Nghi còm đi bán bắp về như mọi ngày, canh trưa đang tan giờ hành chánh đạp xe đạp cú kít từ chợ Vĩnh Hải Đổng Đế về Thành queo qua ngược lại 3 cây cầu vì chưa có QL 1A Đắc Lộc nên xa lắc.

Trưa nắng bụng đói khát nước tay cầm khúc bánh mì vừa đi vừa thổi kèn về gần Cây Dầu Đôi Nghi còm ghé quán cóc nghỉ giải lao... Bỗng nghe "ầm" một tiếng vang trời ở Cây Dầu Đôi mọi người nhao nhao hỏi chuyện gì ?

Nghi còm cũng tò mò: đó là hai đứa trai gái còn trẻ yêu nhau ở ngoài Bắc nhưng bố mẹ ngăn cấm vì còn nhỏ nên cô gái được gửi vào Nhatrang trọ nhà chú ở Thành để học...

Sau thời gian xa cách đứa con trai mò ra địa chỉ cô gái đến thăm. Thay vì mang quà cáp tặng chàng trai mang theo ý đồ "sang thế giới bên kia cùng chung sống". Hai đứa hẹn sau giờ tan học đến quán Cây Dầu Đôi ở đó có hai quán chè nổi tiếng...

Thế nhưng chè chưa ăn mà bom đã nổ ! Chàng trai tự chế chất nổ giấu dưới yên xe đạp canh giờ đến ngã ba Cây Dầu Đôi. Chỗ đó hồi xưa còn trống trải không sầm uất như bây giờ năm bảy ngã rẽ đèn xanh đỏ ngang dọc... Tội nghiệp cô nữ sinh ngồi sau ôm gọn trái bom nổ không còn hình hài áo dài trắng nhuộm máu từng mảnh bay tứ tung..! Còn chàng trai tự chấp nhận mình chết xác chia hai gửi trả về Bắc xác nhận cuộc tình éo le !

Một ông bố nhà gần đó lượm được một mảnh áo dài tựa tựa áo con mình vội bới tìm dấu vết xác con lã chã rơi nước mắt miệng gào "con hối con ơi !" vì tấm vải màu trắng giống áo dài của con gái thường mặc đi học. Đến khi người nhà ra nói không phải con mình, nó ở nhà khiếp sợ thút thít ông ta mới tỉnh hồn !...

Bây giờ ngồi nhớ chuyện xưa Nghi còm không dám bình luận nhưng giật mình nghĩ nếu không ghé quán giải lao cách vài trăm mét nơi bom nổ thì hai vợ chồng không lạc đạn, tim cũng yếu đi . Ôi cõi đời này vẫn xảy ra những chuyện éo le không ngờ !!!

10/1/2018

CON ĐẾ CỒ LỬA

(kính mời quý anh em nhớ về ngày xưa)

Hồi nhỏ nó bị một trận đòn nên thân cũng vì CON ĐẾ CỒ LỬA. Đế mèn chỉ có trong văn chương chứ thực tế để để giải trí chỉ có đế Cồ Lửa, Cồ Mun, Cồ Pha... Cồ Một. Còn đế chó, đế trực, đế trũi hoặc cồ chay, đế mén, đế mái thì có mà đá với gà cồ nòi... nghe tiếng gáy của lũ này thấy bắt chán ngay !

Con trai đũa nào cũng hiếu động háo thắng cho nên thích trò đá đế. Vừa đi lễ sáng về là nó với anh nó chưa kịp thay đồ đã lôi thùng đế ra phục thù trận đá đế hôm qua. Mặc cho bố mẹ gọi ăn sáng rồi còn đi học, ba đi cày ruộng. Hôm qua thằng cồ Mun bảnh trai của nó đã để thua thằng cồ Một của anh nó. Thằng cồ Một là thằng cồ Lửa gãy mất một chân sau nên gọi cồ Một. Cồ Một có thể là thằng "không còn gì để mất" có thể liệt vào hàng thương binh "thí mạng cùi" nên hung hăng hiếu chiến...

Nó quyết phục thù cho thằng cồ Mun nên mất cả buổi chiều hôm qua lật đật gốc mía tìm được một con Cồ Lửa đáng giá năm đô la Mỹ ? Mấy thằng ốc tiêu kia chỉ đáng vài xu ten là cùng. Cồ Lửa oai phong bệ vệ như một võ sĩ giác đấu đi đi lại lại trong thùng đế của nó ra dáng thủ lĩnh.

Thằng Cồ Mun hôm qua bại trận chui tít vào hốc thùng núp bóng cọng rau dền cơm dưỡng sức. Thằng đế ốc tiêu nào léng phéng trước mặt Lửa là Lửa vênh râu dương ngàm, lo chạy xanh mặt bạt vía nói chi chuyện "đế cầy thùng ma cũ bắt nạt ma mới". Khuya nằm nghe thằng Cồ Lửa gáy nó trông trời mau sáng để phục thù thằng Cồ Một kêu ngạo đáng ghét...

Hai võ sĩ đế ra sân một bên là Cồ Một của anh nó vừa thắng trận hôm qua với Cồ Mun đẹp trai của nó. Bên này võ đài giáp đở là rục rờ hào hung oai nghi Cồ Lửa cân nặng không phải một lạng vừa đầu quân của nó sừng cồ gáy vang uy hiếp đối thủ... Nó và anh nó mỗi người cầm một que tăm gắp đầu lâu con đế tử trận để lừa đế đá của mình vào trận "oai hùng như đạo binh". Hai đối thủ xuống tấn hả ngàm hết cỡ kê đầu húc giống hệt hai con trâu báng lộn. Thằng Cồ Lửa chơi cú đúp làm Cồ Một treo đầu sang bên vẫn gan lì say máu quay ngàm so cựa lại với thằng Cồ Lửa. Thừa thắng xông lên Cồ Lửa đích một phát cực mạnh làm Một ta văng xa ba centi mét, bỏ chạy cà thọt cà thọt không dám ngoái lại. Bên này võ đài Cồ Lửa ễnh ngực khoe bộ cánh giáp cứng rung rung áo lót trắng bên trong hòa với cặp loa hai bên hông vạn hết cỡ volume...gáy ! Tiếng gáy của Cồ Lửa sang

sảng phập phồng lỗ mũi nó. Tim nó rạo rục vì đã trả được mối thù hôm qua: một không hiệp đầu. Đá đế ba hiệp mới phân thắng thua. Nó chờ anh nó bắt thằng Cồ Một "cho nước". Anh nó xoe tròn sợi tóc quấn vào chân sau (còn 1 chân gọi là cồ một) xách ngược đầu đế mà quay, vừa quay vừa phun nước bọt vào con đế trong khi con đế vẫn bay tròn theo sợi tóc quay quay...

Vào hiệp hai, anh nó vừa đặt Cồ Một xuống sân là Cồ Một lao vào trận chiến ngay. Anh nó hồi hộp chờ thằng Cồ Một báo thù để còn vào chung kết hiệp ba may ra nổi tiếng khắp làng... Bỗng nó thấy bố nó cầm roi quất đít anh nó trót trót. Nó hoảng hốt bỏ đế, bỏ trận chung kết chạy trốn vì sợ cái roi của bố nó quất vào mông thì phải hít hà ba ngày đĩa đu mới chịu buông !

Hậu quả đá đế như quý vị đọc ở đầu bài là nó sợ bỏ nhà bỏ học bỏ cơm trưa tội nặng càng nặng. Trong khi đó anh nó chỉ lãnh mấy roi lúc sáng lên mặt trả thù cho Cồ Một nhìn nó bị đánh đau té đái hả hận... Nó thầm tiếc cho CON ĐẾ CỒ LỬA của nó chưa rửa được hận hôm qua làm nó suốt đời chờ dịp phục hận mà nhớ CON ĐẾ CỒ LỬA suốt đời.

8/1/2018

HAI CHỮ YÊU THƯƠNG

(chuyện Nghi còm ai thích thì đọc)

1/ Nghi còm ngồi buồn suy nghĩ bâng quơ về 2 chữ yêu thương, nhớ về những chuyện mình đã gặp.

Một hôm bán bắp về gặp 1 tai nạn nhỏ là trura đường. vắng có ông già tuổi cỡ 70 té xe máy. Phản ứng tự nhiên của Nghi còm là dừng xe xem người ta có bị làm sao không? Rồi có một người chạy sau ghé vào bảo "Chạy đi! kệ ông! kéo người ta nói mình gây tai nạn".

Anh chàng chạy thẳng... Còn 1 mình Nghi còm??? có khi làm ơn mắc oán!

2/ Rồi 1 hôm gần Tết, đưa con gái đi học giáo lý về bị xe máy quẹt té gãy cái răng, niền và pedal xe đạp đi không được phải sửa. Thằng nhóc gây tai nạn chạy tuốt. Bất phước thằng nhỏ bị bắt lại đánh: "Tại sao tung người ta bỏ chạy" rồi giao cho Nghi còm. Thấy con gái chưa đến nỗi nằm viện, Nghi còm cảnh cáo thằng nhóc rồi tha cho nó, cứ nghĩ "Con người ta cũng như con mình". Và lại nó cũng bị đánh rồi. Thôi thì mình chịu lỗ 1 chút cũng được!

3/ Còn chuyện vui này Nghi còm nhớ mãi là vui vẻ hòa đồng...

Hôm đó chợ tết 30. Người đông như kiến. Nghi còm và vợ lo bán bắp sù cho kịp chợ. Quen

miệng vui lòng khách đến "Nghi còm cứ "mua đi em..mua đi em..."

Bà cô vợ (nói nhỏ, hồi xưa bà rất đẹp gái, bây giờ vẫn còn cái nét) đằng sau lưng Nghi còm vì

chợ đông cũng chen mua bắp sù. Đến lượt bán cho bà cô, Nghi còm cũng "mua đi M..." chợ

thấy bà Nghi còm há họng ho sặc sụa...VẬY mà bà cũng cười vui huề cả làng

(bà mà bắt lỗi Nghi còm cũng đành chịu chết nhưng mắt vui)...

Giờ nhắc chuyện cũ bà cười móm mém dễ thương...

Nghi còm thấy yêu thương "dễ mà khó , khó mà dễ"thôi thì cố gắng tập...yêu thương.

7/1/2018

BỨC THƯ TÌNH ĐẦU TIÊN

Có ông già hơn 60 xuân xanh còn yêu đời ngời nhớ chuyện tình cỏn con ngày xưa cười tủm tỉm một mình...

Hồi đó nó đúng mười tuổi, chiều thứ năm nghỉ học, bạn bè nó thường rủ chơi những trò chơi lớn như đánh trận. Bọn nó chia làm hai phe, một bên phe quốc gia một bên phe việt cộng.

Súng là tàu chuối mọc rọc hết lá rồi khứa tàu chuối từng lát mỏng dựng đứng 90 độ với tàu chuối, lấy bàn tay gạt phất 1 cái năm bảy lát chuối ngã sát rạt nghe lạch tạch vui tai như súng bắn. Lựu đạn là lon sữa bò dựng tro bếp, ném nhau tro bay đầy đầu hơn tro thứ tư đầu mùa chay (bây giờ tro khan hiếm). Kèn ra trận là ống đu đủ thổi toe toe như còi con nai của dân hướng đạo tích tề. Thuốc hút lấy lá đu đủ khô quấn kèn phì phà như lính thật ngoài sa trường...

Đang chơi sau vườn nhà người ta bất thành linh nó thấy cô gái học trên một lớp (xin giấu tên) đang tắm thoải mái như hồi mới sinh tại giếng nước sau nhà kín gió...

Ngày hôm sau đi học qua đò, nó lên đưa bức thư tình đầu tiên cho bạn gái cùng lớp đã biết mắc cỡ vì lỡ chạm tay. Bức thư chưa biết ký tên như sau "hôm qua tao thấy con T tắm ở trường"!!!

Nhớ chuyện cũ ông ta lại cười tủm tỉm một mình, mấy đứa nhỏ thấy ông cười một mình xàm xì "hôm nay trở trời!" hi...hi...

6/1/2018

CÁI BẬT CỦA CHA CỐ AUGUSTINO MAI HỨA

Cha Mai Hứa (lớp SB 60) có nhiều cái nổi bật. Đặc biệt cái nổi bật là coi mạch nước ngầm cho người ta đào giếng thì khó quên.

Người dân giáo xứ Hà Dừa chắc còn nhớ rõ cha Hứa đã từng đồng lao cộng khổ một thời. Sau “giải phóng” 75 khi Tiều Chung Viện Sao Biển mất trắng chẳng được đồng bạc danh dự nào như Chung Viện Kontum ở Đalat còn được 1 đồng của vị bác sĩ người Pháp để lại. Cha Mai Hứa có mạng thủy, ai muốn đào giếng thường tới nhờ cha coi mạch giùm.

Hồi đó cha còn làm thầy già ở trung tâm Hà Dừa với cha Nho (cố giám mục phó NT) và các thầy Đại Chung Viện trồng nho làm ruộng...

Năm 1986 Nghi còm nhờ thầy Mai Hứa qua Cây Vông coi giùm mạch để đào giếng. Thầy cầm 2 que chấu 2 đầu với nhau vừa đi vừa rà mạch nước như rà mìn. Chỗ nào có nước nhiều que sẽ nhíp lên xuống nên gọi là ông thầy bật...

Hôm đó anh ruột Ngh còm (RIP) đang cày đất chọc thầy:

- "Thầy coi mạch, thầy hốt rồi thầy ăn bao nhiêu thầy ăn "(ý chọc mấy ông thầy hốt thuốc)

Thầy Mai Hứa vui miệng đáp:

- "Tui chỉ coi mạch, còn hốt rồi ăn để chủ nhà... à chỗ này có nước" rồi thầy lấy túi sỏi tay phải đếm sang tay trái 11 cục sỏi nói:

- "Đào xuống 11 thước thì có nước mà mạch ngang chứ không phải mạch trào, đủ dùng cho cả nhà và tưới cây cối trong vườn..."

Xong rồi thầy không tính công chỉ ăn quả chuối mốc hữu nghị...

Nghi còm nhờ người đào giếng mới có 5 thước gập đất sét hàn mạch. Thôi kệ, bấy nhiêu nước cũng dùng đủ đến nay, còn bơm vườn tưới cây thì có nước ruộng...

Cái giếng nước còn ngay chỗ cũ mà người xưa coi mạch đã được Chúa mời đi coi MẠCH NƯỚC THIÊN ĐÀNG làm Nghi còm uống nước giếng đó đôi lúc lại nhớ cố Augustino đã từng ngồi ngay chỗ đó ăn trái chuối mốc...

(tưởng nhớ người anh em SB 60 đã từng quản xứ Cây Vông và đã "xin chọn nơi này làm quê hương" - RIP 17/2/2013)

2/1/2018

CHÚC MỪNG NĂM MỚI 2018

(kính gửi quý ae chút kỉ niệm xưa)

CHIẾC ÁO DÒNG ĐEN CỦA CHA QUẢN LÝ

Một hình ảnh mà Nghi còn cứ nhớ mãi : đó là cái áo dòng đen của cha Anrê Nguyễn Lộc Huệ...

Nhà cầu thì gần nhà chơi, mà nhà chơi lại có bàn ping-pong. Trái ping-pong trắng trắng tròn tròn như quả trứng gà, bồng bồng cho hết trốn, bồng lọt tọt xuống bàn cầu tiêu của các chú vì cửa không cài. Ai xung phong lượm trái ping-pong ? Mặc dù hai tay vợt ghiền chơi cách mấy cũng đành phó mặc trái ping-pong cho hàm cầu, chuyện này cứ tái diễn!!!

Thế là hàm cầu bị nghẹt. Nước đội trào dâng ứ đọng lênh bênh. Các chú bụng đầy hơi xì xịt rồi rắm, nhà cầu có đó mà không giải quyết được "chiến tranh vùng hạ lưu" (révolution au Pays-Bas).

Anh em chờ chực cánh cửa phòng cầu kế bên chưa kịp đội nước vội vào để tranh Giải Phóng chất cặn bã trong cái cối lòng ô nhớ ích kỉ vì không ai giải thoát giùm trái ping-pong phòng cầu gần bên...

Rồi cái buổi sáng ấy, cái buổi sáng đầu ngày có nửa giờ làm vệ sinh thì cha quản lý Tiểu chủng viện vén áo dòng lên xắn cao ống tay áo dòng hai tay cầm cái bơm hàm cầu nhà vệ sinh mà thụt ... thụt cho trái ping-pong các chú chơi chạy tọt xuống hàm cầu tiêu, rồi ngài đội chực gàu nước cho sạch sẽ, cho cái không khí nhiễm uế lắng đọng bình thường như trước, các chú không còn bịt mũi mỗi khi đi ngang nhà cầu!

Thương sao ngài quản lý! Trái ping-pong kia đâu phải của ngài? Ngài cũng không làm rơi nó xuống bồn cầu? Mà sao chiếc áo dòng đen kia phải tốn mất nửa kí xà phòng bột?!

Cho đến nay trải qua hàng nửa thế kỉ Nghi còn vẫn còn thắc mắc...

Nguyện cầu cho cha Anrê Nguyễn Lộc Huệ đã từng quản lý Tiểu chủng viện Sao Biển được Chúa trả công bội hậu. Chúng con cựu Sao Biển nguyện cầu... được noi gương ngài tuy chiếc áo dòng không làm nên Ngài...

1/1/2018